

Az ideák fogságában. Változat. 2.

I. Az idea. Általában.

1. Az idea tartalma Platónnál. Részlet: 1. Az Állam. 2. Kriton. 3. Augusztinus: Vallomások.
2. Az idea hamis kontextusa: az idealizmus és materializmus harcaként. Miért kerül ellentétbe? A Fr. Forradalom ideáiról: az alsóbb réteg a jogba helyezi bizalmát. Hegel, mint az /abszolút/ eszme lajtorjája.
3. A mindennek előtt lévő, mint idea. Élmény, mely az érzetben kimondás előtti sejtés.
4. Az idea, mint szubsztancia. Arisztotelésszel az idea a sor elejére kerül, bár még kettős.
5. Az ideális sor: már, /mint a/ kauzális rend. A következtetések rendje. Ok okozat: megszüli, /az/ első ok problémáját. Keleten /Buddhizmus/ az Ok-nélküliséget. A kezdet problémája: 1 van kezdet vagy 2 örök körforgás létezik? Lineáris vagy körszerű?
6. A *kauzális*, mint /a/ *logikus*, eluralkodik a beszéd által a *kategóriákban*. A hangok egymás utánisága, időrendje miatt a kategóriák következményei lesznek az ideának, mely mindennek előttivé /a priori/ lesz.

II. Az idea eszmeisége: a testben, mint /az/ ősz emlékezet maradványa. Belső hang.

1. *A törvény*. A szokás –szoktatás, mint prehistorikus konszenzus-maradvány.
2. *A vallás*. Mint a kikeményedett konszenzus- maradvány vállalása! Mózes-Jézus-Mohamed. Vallási törvények, mint belső törvények, a külső /törvények/ kényszerével szemben.
3. Az állameszmében a csoport törvények, mint összetartó erők – a patrícius /írastudó/ hatalma, szemben a plebejus önérvényesítő akaratával. Lázadások, és törvények kora. A jog uralma. A római birodalmi jog. A birodalom, mint olyan.
4. *A munka* eszméje: a dologiság kényszere. A tevékenység törvényei: szakmásodások kora – a plebejus, mint a szakember archetípusa.
5. Az előző négy egysége, mint *az emberi Rend* ideától való leszármazása. Az elrendelések tanai. A kaszt. Vissza-kasztosodás, a „jó rabszolga” és a „boldog rabszolga kor”!

III. Az emberi világ ideái.

1, *a politika* = az elrendelések történelmi aspektusban szemlélve. A történelem megmutatja az elrendelések valóságos okait? /Marx?/

2, *az akarat* = plebejus akarat, mely irigységre épülve elvenni igyekszik a patrícius, a felülvéltetési lehetőségeit. Az akarat a hatalom elvétele. Az akarat abszolutizálása az önmegvalósításba fullad, pl: mint nemcselekvés. /Ha nemcselekvés van, nem hízik a tőkés = sztrájk! „Engedetlenségi” mozgalmak.

3, *a szabadság*, viszonylagos, mert „zárt” rendszerben a nemcselekvés éhhalált eredményezne. Kivétel néhány vallás, melyek „szent adományokból” vagyis mások cselekvéséből élnek.

Ezért is: a /transzcendencia/ = *vallás* ideái között egyik legfontosabb: a megmentés elv. Oltalmazó, hozzá fohászoló, vagyis könyörgés elvű. Krisztus, mint mindenkit „megmentő”! Mégis, a más irányú vallások ellen fordulva: keresztel harcoltak a pogány, iszlám, barbár, hitetlen, materialista stb: ellen.

A *teleológia* ideája: a bűn, mint „a priori” az élet teljességének megfosztása. A tökéletesre teremtett embert /a bűn/ megfosztja tökéletességétől. Az „emberléttől” megfosztott lét: maga lesz az önáldozat. Pap- apáca szerepében a szaporodás fosztódik meg, ezt ajánlja fel.

A „joggyakorlat visszavétele”, a vallásban: mely ítélő erő! Ezek szerint a bűn, cselekedet. A bűn természetének, típusainak feltételezése az Ószövetségben. Az „isten” elleni vétség! A 10 parancsolat, mint alaphűn.

A *bűn*, /mivel mindenre kiterjed, mindenben van, kivétel Isten/ „ezért” LÉT. Az Ószövetségi /bűnös/ Lét és a görög LÉT /a logosz, mint értelmes Rend/ különbözősége. A „bűn” gerjedelmei a középkorban: „a 7 Főbűn”. Vajon mit kíván isten, hogy tegyem, hogy ne legyek bűnös? Hiszen, a „bűnös lét” Lét-felettségét, voltaképpen a sátán garantálja: a létrontás elve szerint! A sátán, /Lucifer/ a mindenek-előtti kezdetben, az Istenről levált princípium: a fény. Vagyis a fényben levés, a sátáni létben levés, vagyis az élő anyag /klorofil/ már bűnben keletkezett?

IV. Az emberen túli lét ideái.

1. *Az örök* állapotnélkülisége. Hiszen minden „állapot” viszonylagos, a *mozgás áll.* Buddha /hinajána szerint/ a „világegyetem „Buddha tudat” e szerint tudat, melyből a tér-idő „leszakadt”. Így lett a mi logoszunk. Allah öröktől fogva létező, nincs semmilyen akcidente, tanításait a Koránban a prófétának leküldte. /Mohamed próféta „küldött”/. Ha nép nem érti, nem képes vagy nem hajlandó érteni, lecseréli őket egy „más népre”. Így a tanítás sosem vész el, mint a mag /a/ megfelelő talajban kihajt. Ezért is a próféta személye „intő”!
2. *A másság* a félelem aktusa, a bizonytalanság kitermelése. Ha bizonyosság volna, harmónia lenne. De mert nincs, *örökös mozgás van*, mely változás. Mozgás-átalakulás felkarolja az időt, és antropomorfizálja. A fejlődés ember-szerű, és az ember maga a fejlesztő. Az Ószövetség Újszövetségbe alakul, a törvények helyébe a morál lép, valójában a törvény individualizálódik, belülről cselekedtet.
3. Ha *az „örök” egyúttal „másság” is*, akkor mégsem örök. Csupán viszonylagos. Azaz mint idő szakaszos. Apró „öröklétek” ismételt tudati felismerései a tudattalannak. A hitben szükségképpen megjelenik, a reformáció, mint változás kényszer, *mozgás a logosz-reálitás* felé! Husz, - Luther – Glirius. Vissza a „kezdet” problémáihoz. Az örök, mint statikus vagy mint olyan mely magában hordja a változást is. A létező „világegyetem arcai: a változó, és megismerhetetlen, vagy a változásban, a változás természete miatt megismerhető /táguló világkép /Einstein, hőhalál elmélet, felfűvódás elméletek stb. Az Univerzum, „mint olyan”, az ontológiai aspektusban. „Van?”

V. A filozófia, mint idea.

1. *A gondolkodás ~ valóság tartalma.* Descartes „cogito” elve szerint. A gondolkodás, mint a gondolat összesítése, a folyamatok egybelátása. Struktúrák = a világ mint képlet.
2. *A gondolkodás ~ mint megismerés*, nagyobb szakaszok: ezekben a mankó a történelem. Avagy kivetítés, hiszen a történések determináltak, sorsszerűség, kvarkok által: úrlények /tevékenysége/ következtében. Barth felfogása szerint /a gondolkodás/ nem más, mint „Istenkövetése” eme elve közel kerül a buddhizmus, Buddha tudat követése tanához. /Szubjektív?/
3. Az öncélú rendszerek. /Pozitívizmus./ Társadalom és gazdaságfilozófiák. A filozófia, mint irányító. Oroszok, és az utópisták. A filozófia, ha szervező *felőrlí a gondolkodást*. Marx „forradalmi” elve. /Közösségi? Az alsóbb néprétegek „felzárkóztatásának” problémája./

VI. A filozófia „visszatekint”.

1. Az elvesztett morálra. /Szokratész-Fourier/ Szokratésznél a tanítás akadályozása = a büntetés. Fourier szerint az angol kapitalizmus az elszigeteltség miatt alakult rabló-kapitalizmussá. Mindkét esetben a morál, mint a „*világlélek*” *reinkarnációja hiányzik*.
2. Az elvesztett erőre. Nietzsche érzi az elvesztett világléleket = isten halott. Megoldás az erőben van. Diótíma az elvesztett nő kontra a dekadens polgár problémája. A szépség hiánya az erkölcs hiánya is. Minden eddigi eldobandó: a bűn nem teológiai fecsegés, de *megélni való tapasztalat* - Dosztojevszkij. Bűnben lenni kell, jó: ez a fejlődés lényege.